

MINDSZENTI LAP

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre	4 Korona
Fél évre	2 Korona
Negyed évre	1 Korona

VEGYES TARTALMU HETILAP MEGJELEN VASÁRNAP

SZERKESZTŐSEG és KIADÓ HIVATAL

Weisz Ignác nyomdájában, hová a lap szellemi részét illető közlemények, előfizetési- és hirdetési díjak küldendők.

HIRDETÉSEKET

nyilt-téri közleményeket a kiadó hivatal jutányos ár mellett közöl

Egy év.

Az új év kezdetének annyira kezdetén vagyunk, hogy magyarán szólva még bele se kóstoltunk annak ízébe.

Habozva s kételkedve tekintünk szét magunk körül, mert hosszú s bizonytalan 12 hónap áll szemben velünk. Egy azonban bizonyos, s ez az, hogy az életküzdelem, a létért folyó harc ez évben sem lesz könnyebb, mint volt az elmúlt esztendőben s ebből kifolyólag még bizonyosabb az, hogy községünk, önmagunk java, jól felfogott érdeke megköveteli, hogy hatványozzuk meg a munkát s lankadást nem ismerő serénységgel győzzünk le minden akadályt, mely bénítására lenne minden kulturális ipari s gazdasági előhaladásunknak.

A mult a jövő tükre, a mult garanciája a jövőnek. Épp legközelebb állunk az 1900 év sirjánál, azért ragadjuk meg a kedvező alkalmat s vessünk számot önmagunkkal, ha vajjon megtettünk e mindent, mit községünk java s felvirágzása tőlünk a lefolyt évben megkövetelt?

Mit is beszél a mult év naplója? Hacsak futólag is végig nézzük naplónk sorait, bizonyos megnyugvással mondhatjuk, hogy a lefolyt év nem volt meddő, s magán hordja törekvéstünk nyomait.

Az első, mi a mult év hajnalán látott napvilágot, iskoláink államosítása volt. Nem kis fejtöréssel járt e községünkben korszakot alkotó esemény. Lelkiismeretünk nem vádol mulasztással, célunk a közjó előmozdítása volt.

A másik nagy művünk, mi az 1900. év sikereihez fűződik, s mi lázas sürgetéseink eredménye, főutcánk rendezése, annak kikövezése. Aldjuk a Gondviselést, hogy elmondhatjuk: „nem úgy vagyunk e tekintetben sem már, mint régen voltunk“.

Az utcarendezés nem utolsó vívmánya az sem, hogy gyalogjárdáink nagy részben kiépültek, eltűntek a lábfcizamító deszkák, a mi még imitt-

amott látható a főutcán, oly karban tartatik, hogy egyéb hián még kilehetünk vele békülve. Sajnáljuk azonban, hogy pénzhiány vagy szűkmarkuság okozta-e, hogy a gyalogjárda építés kifogástalan megoldást nem nyert.

A társadalmi téren is van nyoma mult évi [munkálkodásunknak, társas köreink egygyel szaporodtak. A „Polgári Kör“ szülötte a lezajlott évnek.

Kulturalis intézményeink: minők az iskolák, sok gondot okoznak folyton az intézőknek, ezek fejlesztése volt feladatunk a lefolyt évben.

Ezek voltak fővonásokban ama eredmények, mikre — mint fáradozásunk gyümölcsére — büszke önérettel tekintünk vissza, egyben nemes ösztönül szolgálnak, hogy még nagyobb buzgalommal s odaadással törekedjünk a közjó előmozdítására.

Ez esztendő a népösszeirással vette kezdetét. Valószínű, hogy az összeírás nagyobb terhet ró ránk, vagy is ha felülhaladja a lélekszám a tizezret, az indirekt adóink növekedni fognak. Tehát kilátás az újabb terhekre. 1900. évtől számított három év alatt köteleztük magunkat egy új központi iskola emelésére.

Ha nem is tetőzzük be ez évben iskoláink államosításának erkölcsi s anyagi épületét, — mert még az előbbi téren is megoldandó kérdés előtt állunk, de már ez évben feladatként áll előttünk megállapodni a mód és eszközök s tervezetekről, hogy a még hátralevő 1902-ik év, — mint az iskolaépítésre szánt év — bennünket készületlenül ne találjon.

Emlitem-e mily tömegesen torlódnak eléink mindazon intézmények, mint mulasztások, miket még a boldog világban a sirban nyugvó apáknak kell vala megteremteni s mik örökségképpen maradtak ránk, kik a mostoha viszonyok közt az új idők terheit is alig vagyunk képesek viselni?

Mindegy! Nyögünk, de egy vigasztaló van küzdelmeink közt, az t. i., hogy a jövő nemzedék oly alapot talál, melyen csekélyebb költség s fáradsággal kiépítheti a közjó szellemi

s anyagi jólétének épületét.

A madarak se maguknak fészkelnek, a juh se maga számára hordja a gyapjat, a méh se magának mézel: így vagyunk mi is emberek, fáradunk, izzadunk küzdünk az utókor-nak. Ez legyen vigasztalónk, ez adjon erőt, türelmet, kitartást az új munkára. Magunknak csak részben dolgozzunk, legnagyobb részben a fiaknak, — ne mondjam — a legkésőbb unokáknak.

Igy volt ez hajdanában is, így van ez most is s így lesz mig ember mozog a földön.

Hh . . .

Munka nélkül.

A munka édesíti, megfűszerezi az életet. Az életet az emberi fizikum és a lélek egyaránt megkívánja. Munka nélkül nem fejlődik a test, elsatnyul és tönkremegy az erkölcs.

De a munka az élet fentartásához is szükséges. Akire nagy vagyon nem szállott vagy a kit szerenese nem juttatott nagy kincs birtokába, az kénytelen dolgozni.

Kénytelen dolgozni, ha akarja, hogy magának és családjának kenyérre jusson. De sajnós, a munkakedv nem elegendő, hogy tényleg kenyérkeresetet nyújtó munkát végezhesen az ember. — A zord, kiméletlen tél sok akarata eilen dologtalan és éhezőt talál. A földmívelési munkák szünetelnek és sok más munka szintén nem végezhető télnek idején. A gazdasági válság is segítségére volt a télnek: szaporította a munkanélküliek számát.

Hogy lesz, mint lesz, kitudná megmondani? A szegény munka nélküli nép kenyérért kiált. Semmi egyébért, csak egy darabka száraz kenyérért, meg egy meleg kuczkóért, ahová meghuzhatja magát, hogy éhen ne vesszen, meg ne fagyjon.

Ki adja neki?

Az a nagy tömeg, melyet társadalomnak szokunk nevezni, tele van gonddal. A jótévés sok anyagi áldozatot és időt is igényel. Mindkettőre most nagy a szük-

ség. Nem fillérekről van már szó, a mit adni kellene, hanem nagyobb összegekről és nem mindenki érdemes támogatásra, a munkanélkülit meg kell különböztetni a tunyától, ez pedig gondos körültekintésbe — időbe kerül.

Minden oldalról hangzik fel egy-egy kétségbeesett kiáltás, egy-egy fájdalmas nyöszörgés és szinte szemünk előtt vesznek éhen az emberek. Itt is ott is segítségért rimázkodnak, — nem is rimázkodnak már, igényelnek, hangosan követelnek. S a társadalom érzi, hogy kötelessége segíteni. A társadalom, mely maga is megsínyli a nyomoruságát, maga is várja a nagy segítséget, — áhitozik rendezett viszonyok közé, keresi a megélhetés biztosítékát.

Hasonlít a helyzet annak a kis fiúnak az esetéhez, aki anyjától egy almát kapott és annyi pajtás rohanta meg egy-egy darabkáért, hogy odanyujtva nekik az egész almát így szól: „Itt az alma, adjatok nekem is egy darabkát belőle!“

A társadalom maga is megelégednék egy darabka jóléttel. Fájdalom, sehohsem akar mutatkozni.

Az áldozatkészség, melyet egyesek ilyenkor tanusítanak, kétszeresen jól esik s érdemes, hogy nagyobb hálával, nagyobb elismeréssel fogadják, mint máskor. De bármennyire is magasztosnak és követésreméltónak is tartjuk az áldozatkészséget, mégis azt hisszük, hogy a kérdés megoldását kevéssel viszi előre. Ha a sziv annyira megesik a nyomor láttán, hogy a kéz ad, szép dolog ez nagyon; ám az adomány, bárhogyan is adják, mégis csak

kolduskenyér marad, az éhséget időre-órára csillapítja, de jól kiérdemelt kereset nem lesz belőle, amint azt sem lehet elvárni, hogy állandó jövedelmi forrást képezzen a szegény ember részére. Azt hisszük, hogy a kérdés rosszabbik fele nem a nyomor és az inség, hanem a munkanélküliség. Amannak az időleges gyógyításával már foglalkozik a társadalom és a munka nélküliség csökkentésére a kormány is tett valamit, de amit tett, csak aránylag kevéssel csökkentheti a munkanélküliek számát, de nem apaszthatja le egészen.

A segítség akcióját tehát inkább arafelé kell terelni, hogy a szegények munkát kapjanak. A segítség e módja a társadalomnak is kevesebb anyagi megerőltetésbe kerülne, a szegények önérzete is jobban járna a tisztességes kenyérkereset nyújtása mellett.

Tudjuk jól, hogy sok iparág pang, azt is tudjuk, hogy a kérdés illetően megoldása korántsem könnyű. Am azért mégis sok olyan munkát lehetne találni, melyeket egyesek, anyagi kár nélkül, télen is végeztethetnének, sőt olcsóbban és emellett még jótéteményt is gyakorolnak.

Csak kissé gondolkodni kell a dologról, — akárhányszor elő fog fordulni, hogy egy darab kenyér vagy néhány fillér könyöradomány helyett olyan munkát bizhatunk a szegény munkanélküli-re, amelyért járó olcsó bérrel hálára kötelezzük. Nemcsak azonnal adni, de helyesen is adni, — ez a valódi segítség.

sőt később még keresményéből is fizetett az apja adósságából annyit, a mennyit tudott. Bámulták és nevelték. Ő pedig mosolygott. A sors egy nagy hírlap szerkesztőségébe vitte s éles satirikus toll, a publicisztika terén már fiatal korában elősmert emberré tette. Ekkor aztán évek múlva meghalt Tobor grófnak a nagybátyja s Iván milliókat örökölt. Egyszeriben félredobta a pennát, évekig utazott, bejárta az egész világot. S mikor hazatért, tartott a kaszinóban néhány felolvasást — melyek után egyszerre ünnepelni kezdtek. Volt néhány szenzációs párbaja is, melyeknél bebizonyította, hogy a kard és a pisztoly nem játékszer az ő kezében.

Két nappal Tobor gróf elutazása után ugyanaz a társaság ült együtt a kaszinóban, a mely multkor a félben hagyott makaónál. Őt öreg dúsgazdag főúr, csupa agglégény. Valami ritka szent imentálizmus foghatta el őket, mert különös volt a társalgásuk témája: a boldogságról beszélgettek. Keresztury báró szolt, mintegy befejezni akarván a diskurzust.

Száz szónak is egy a vége. A boldogság minden emberhez ellátogat egyszer az életben egy pillanatra. Ha akkor elszalasztják, vége, vége, örökre vége... A legtöbb ember nem is veszi észre, olyiknak sok-sok év multán észébe jut az a pillanat, akkor az igazi színében látja, az ilyen ember a legszerencsétlenebb. És a boldogság, higyjétek meg, mindenkor összefügg valamiképp a szerelemmel. Ezen át kell esni mindenkinnek.

VEGYESEK.

Nyilvános elszámolás.

A karácsony napján rendezett „Pásztorjáték“ összes jövedelme volt 152 korona 42 fillér. melyhez ujabban egy Névtelennek 10 korona adománya járulván, a bevétel 162 korona 42 fillért tesz. Ebből levonva a felmerült kiadásokat, 71 korona 96 fillért, a megmaradt összeg, melyet a már előre jelzett célra — a szegény iskolásgyermek felruházására fordíthatunk 90 korona 56 fillért.

Midőn köszönetet mondok a .i. é. közönségnek becses pártfogásáért, melylyel lehetővé tette a jótékony cél elérését, egyben bizalommal fordulok a nemes szívekhez s kérve-kérem őket, hogy ha talán még valamit fölöslegökből a szegény gyermekeknek juttatni akarnának, úgy kegyes adományaikat vagy tek. Hám János igazgató urhoz, vagy hozzám juttatni méltóztassanak.

Mindszent, 1901. január 4-én.

Thury Károly

s. lclikész.

— Népszámlálás. Otödik napja, hogy népszámlálási biztosságunk házalnak, hogy hü képmását tegyék papírra a mindszenti 10 éves népmozgalomnak s kimutassák, hány törzsgyökeres magyar lélek lakja a fejlődésben levő nagy alföldi községet.

Kétségkívül érdekes munka. Érdekes nemzeti szempontból, de érdekes azért is, minő kihatása lesz ránk a reményelhető népszaporulatnak.

TÁRCZA.

A gróf meséje.

A kaszinóban javában folyt a makaó, ezek heverték az asztalon, amikor Tobor Iván gróf egyszerre fölállt és megköszönte a játékot.

— Mi az, mi az? Miért nem játszol tovább, hiszen vesztesz?

— Nem játszom A legközelebbi vonattal utazom föl Bécsbe.

— Igen, szonnal, lánom is én szolt Tobor megszokott nyugalmával s husz percz múlva már egy első osztályu kocsifülkében ült elmerülve gondolataiban.

Tobor grófot nagyon szeretik a főúri világban. Bár rendkívül hideg cinikus, satirikus ember volt, de mégis érdekes. A mióta ismerik soha senki sem látta másnak, mint a milyen mindig, nyugodt, nincs izgalom, a mi egy arczizmat is megrándítaná, se rossz, se jókedvű nem volt soha. Az asszonyok iránt volt a leghidegebb. Bár ndvarias. A férfiakban kissé szűkszavúbb, de mindig egytorma, úgy, hogy a társaságban elnevezték szotor grófnak.

Es a nagy nyugalmat leginkább az élet öntötte Tobor grófba, mely alaposan megiskolázta őt. Az apja mindenét elköltötte s husz éves fiának, alig hogy a családi sirbolt kapui bezárultak, munkához kellett látni, hogy megélhessen, mert ami maradt, azt mind oda adta a hitelezőknek,

Dehogy kell — szolt ozinikusan Jánoky gróf. Akárhány embert ismerik, akiknek még egy pillanatra sem jutott észébe, szerelmesnek, igazán szerelmesnek lenni.

Mondj egyet, — szolt Keresztury báró.

Hát itt van Tobor Iván . . .

Valóban ott volt, e pillanatban lépett be az ajtón, ajkán rendes satirikus mosolyával. Jöttére félbeszakadt a társalgás, mindnyájan siettek őt üdvözölni.

Jöjj már, ülj ide közénk s mondj már valamit. Mi ujság Bécsben, miért voltál ott.

Igen, mond el a rejtélyes utazás titkát, — ostromolták valamennyien, — valami érdekes pletykára áhitozva, amit Tobor gróf az ő satirájával úgy tudott előadni, hogy hetekig nevettek rajta a kaszinóban.

Mondj valamit Iván, te mindig tudsz valamit mondani, mitől az embernek hetekre elmulik a rossz kedve. Meséld el a bécsi kalandot, meg vagyok győződve, hogy rég neveltünk oly jót, mintha ezt elmondod.

E szavakat Keresztury báró mondotta. Tobor arcza pedig még satirikusabbá vált.

Jói van, elmondom, de aztán nevesetek, mert igazán nagyon nevetséges história. Az elejé nem tudom, hány esztendővel ezelőtt történt, elég az hozzá, hogy én még ujságíró voltam, s minden éjjel egy külvárosi kávéházban pihentem meg

Ha tekintetbe vesszük azt, hogy Csongrádvármegye egyedül áll az összes vármegyék közt, melyben a magyar elemén kívül más nemzetiség nincs, ha meggondoljuk, hogy egyedüli vármegye a mienk, hol az édes magyar szón kívül senki ajkáról idegen szó nem hangzik, vagyis hogy e vármegye lakosainak érzülete s nyelve tekintetében tiszta magyar: ugy közkívánat, hogy a népszámlálás a magyar faj egészséges szaporodásáról tesz tanubizonyságot.

Ez nemzeti érdek, mely előtt minden parzialis érdeknek háttérbe kell szorulni, mert a haza minden előtt. A mi lokális javunk azt hozná magával, hogy ne haladná felül lakosaink száma a tízezer lelket, mert egyenetlen adóink felszöknek, mi természetes, a mai rossz anyagi viszonyok közt tetemesen szaporítaná adókötelezettségünket. Am legyen! de fő a közjó, mely előtt minden privát érdeknek vissza kell vonulni. Hogy pedig a magyar faj szaporodása közjó, létkérdése fajunknak, ki meré kétségbe vonni?

Mint értesülünk, népszámláló biztosságaink szép eredményt értek el a lefolyt öt nap alatt.

Nehéz feladatukat még nehezebbé teszi az újév napján bevágott szokatlan hideg, ide járul ama körülmény, hogy a város is gátolja őket haladásukban, nem találván otthon azokat, kiket az adatok hü beszerzésére konzultálniok kellene.

Bizunk azonban, hogy megfogják oldani hazafias kötelemüket s bár a családi mellék adatok kiállításánál nem lesz egy-

öntetű munkájuk, — e tekintetben a fővárosban is panasz hangokat hallatnak — de a főadatokban, különösen a lélekszám pontos kiírásában — reményljük — kifogás alá nem esnek.

Ez pedig maga oly munka, melyért a csekély napidíj mellett még elismerő köszönetünket és kivandják.

— Iparhatósági megbízottak választása. A tiszántúli járás főszolgabírói hivatala részéről közhírré tétetik, hogy a Mindszent község területén lakó kereskedők és iparosok választói névjegyzéke jogérvényesen megállapítván, az 1901. évi január hó 1 től kezdődőleg egy évi időtartamra jogosultsággal bíró iparhatósági megbízottak választása czéljából a választási eljárás Mindszent község közházánál folyó évi január hó 15. napjának d. e. 9 órájától ugyancsak d. e. 11 óráig fog lefolytatni. Miről a választók oly megjegyzéssel értesítettek, hogy az említett időn túl netán beérkező szavazatok figyelmen kívül hagyatni fognak. Mindszent 1901. január 3-án. Tary István főszolgabíró.

— A szegvári községi tisztviselői kar választása 1900. december hó 31-én tartott meg Tary István főszolgabíró ur vezetése alatt. A választás iránt roppant nagy volt az érdeklődés, egész nap folyton láttunk a község háza felé siető polgárokat, s viszont elégtelt és elégtelen arczokat. A választás különben példás rendben folyt le s eredménye a következő: A községi bírói állásra, melynél a szavazás reggeltől 1 óra utánig tartott, beérkezett összesen 393 szavazat, melyből Gé-

mes Józsefre beadott 189, Pusztai Pálra 188. és Berkecz Józsefre 16 szavazat. E szerint Gémes József 1 szótöbbséggel választott meg bíróvá. Esküdtek egyhangulag a régiek választattak meg: Berkecz József, Magyar Antal, Halász Ferencz, Szöke Ferencz és Vigh József. Szintén megmaradt az általánosan közkedvelt s lelkiismeretes pénztáros: Pity Péter, valamint a közgyám is: Kecskés István. Újabb hercz ismét a községi fogalmazói állás betöltésével volt. Jelöltek voltak: Ternay György és Mészáros Pál. A szavazás eredményéből kifolyólag Ternay György választott meg 40 szótöbbséggel. De mint fülhegygyel halljuk, a mellözött fél nem nyugszik meg, talán apellálni fog a választás ellen. Végrehajtó lett Pusztai István. Községi irnokok pedig Nagy Sándor és Szilávik Mihály választattak meg majdnem egyhangulag. A választások befejezése után lelkesen megéljenzte a község Tary István főszolgabíró urat a választás körül teljesített pártatlan, ügybuzgó s lelkiismeretes vezetéséért.

— Az 1900. évi népmozgalmi adatok Szegváron. Házasságra lépett összesen 90 pár, melyből nőtlen és hajadon egybekelt 75 pár, hajadon és özvegy 6 pár, özvegy özvegygyel 9 pár. Születtek összesen 295-en. Ebből fiú 138, leány 157. Törvényes 285, törvénytelen 10. Elhalálozott összesen 215, melyből 108 fiú s 107 nő. Az évi szaporulat tehát Szegváron 80.

— A szegvári „Polgári Kör“ évi rendszeres közgyűlését a múlt hó 26-án tartotta, melynek kiemelkedőbb pontjai a követke-

kissé a munka után. Olyankor késő éjjel, ritkán volt ott vendég kivülem. A pinczerek egyik sarokban, a kávé a másikban, a kasszírő pedig a trónuson bóbiskált. En rendszerint a kassza mellett ültem és a nagy csöndességben jól éreztem magamat. Nem beszéltem, nem törődtem senkivel, még a kasszírővel sem. Ezzel legkevésbé szántam vagy utáltam ezeket a teremteseket. Egy szép tavaszi éjszakán duhajkodás hangja hallatszott nagy meglepetésemre a kávéházból Bemenne, látom, hogy a kasszával szemközti asztalnál egy három tagból álló társaság mulat. Azért leültem, egy pillantást vetve rájuk. Henczegő, követelő modoruk mutatta a kis beamtert, a ki egész életében hozzá van szokva az alázatos engedelmeskedéshez és most parancsolna, de nem tudja hogyan kell. A kasszírő tetszett nekik, azzal szemtelenkedtek. Megnéztem a leányt, amint láttam meglepett. Egy szökehajú, kékszemű leány ült ott. Látszott rajta, hogy alig tudja visszatartani a sirást, annyira bántják frívól megjegyzések. A társaság egyik tagja egyszerre felkelt, kiment, s mikor visszajött, hátulról belépve a kasszába, lopva megakarta csókolni a leányt. Az felsikoltott, aztán sirva fakadt. Jött a kávé udvariasan eltuszkolta tolakodó fiatal embert, aztán rászólt a leányra.

Ne pityeregjen, legyen egy kissé kedvesebb az urakhoz! Miféle üzleti leány maga.

A társaság e közben azt akarta, hogy üljön velük az asztalhoz a leány. Ez se-

hogy sem akart. Emiatt nagy veszekedés támadt, miközben egész nyíltan ígért az egyik ur pénzt a lánynak, ha majd a kávéházi idő után megegedi, hogy meglátogassa. A leány zokogott. Láttam, hogy őszintén a könnyei, hát megszántam. Rendeltem egy üveg pezsgőt, — erre az uraknak nem tellett, — és kijelentettem, hogy rendelek még, de a leánynak az én asztalomhoz kell ülnie. Így történt. A leány odaült s beszélgettünk. Nagyon meg volt rémülve. Hallotta, amint az urak ott az asztalnál megkérdezték, hogy én meddig szoktam maradni, aztán kifőzték, hogy majd megvárják a leányt, aki szerintük szép, de buta, — s majd felmennek a lakására.

Nagy Isten, mit tesznek majd velem! Nem maradok egy percig sem itt.

Hát mióta van ebben a kávéházban? Ma először, nem voltam még soha ilyen helyen.

Megjegyzem, hogy németül beszélünk. A leány elmondta, hogy bécsi, megszökött hazuról, mert ahhoz akarták kényszeríteni, akit nem szeret. Az apja postahivatálnok. A mióta eljött, az eladogatott holmijának az árából élt; de végre is elfogyott minden és akkor szállásadója biztatására üzletbe ment.

Ha tudtam volna, hogy mi vár reám, soha sem jöttem volna ide, — szólt. Ki tudja, mit csinál velem ez a három ember, ugy félek elmenni.

Majd elkisérem.

Igy is történt. Reggel mikor elmen-

tünk, a leány nagy bámulatomra kijelentette, hogy többé nem jön üzletbe. Elindultunk hazafelé. A három ur nyomunkban. Hallottam amint kifőzték, hogy ha én nem megyek föl a leányhoz, hát majd felmennek ők.

Kopott külvárosi ház elé értünk. Itt bizony minden történhetik. Mégis azt mondtam a leánynak, menjen be, majd én várok egy kissé a kapu előtt, addig majd elmennék az üldözők. Alig váltam el azonban a leánytól, a három ur besuhant utánuk a kapun. Beléptem én is. Azok éppen a házmesternétől tudakolták, melyik ajtón ment be a leány. A házmesterné éppen felelni akart, a mikor fölpattant az ajtó és a leány lépett ki s batyuval a kezében. Mögötte egy rongyos ruhájú vén asszony, aki mérgesen rikácsolta:

— Nincs tovább hitel, kisasszony. Hozzon egy kis pénzt. Ilyen szép leány mint maga és ilyen szép leány, mint maga és ilyen ügyetlen. Pedig csak az utozára kell kilépnie, hogy szerencséje legyen. Pénzt hozzon, anélkül nincs se pénz, se lakás.

A három üldöző diadalmasan mosolygott össze. En, egy hirtelen gondolattól megkapatva, odaléptem a leányhoz és a karomat nyuttottam neki. Kisiüttünk az utcára. Egy darabig szólanul mentünk, aztán megkérdeztem a leányt, hová menjünk.

(Folyt. köv.)

zók voltak: A tisztviselők évi jelentése. Itt kiemelendő, hogy Hatvani Endre mint könyvtárnok indítványára a közgyűlés elhatározta, hogy a más lefolyt évtől kezdve évenként 40 koronát áldoz a könyvtár gyarapítására, továbbá a kugli és kártyapénzek 10%-át s végül a kiolvasott újságok eladásából bejött összeget. A tisztviselőknek a következők választattak meg: Elnök Korpás Pál, választmányi elnök Dr. Boros Jakab. Pénztárnok Orosz János, jegyző Stancz József, könyvtárnok Hatvani Endre, alkönyvtárnok Tóth József, gondnok Berkecz Sándor. A választmány tagjai lettek a tisztviselőkön kívül Vangel Gyula, Keviczky Ferencz, Rubovszky István, Dr. Sebők Adolf, Salánky József, Sággy Lázár, Döme Ferencz, Koritsánczy Endre, Hujbert Ferencz és Nagy Sándor. Újságok a kör pénztárának terhére a következők szavaztattak meg: Budapesti Hirlap, Magyarország, Szegedi Hiradó, Mindszenti Lap, Szentés és Vidéke, Vasár-

napi Ujság, Borsszem Jankó és Herkó Péter. Ezután Sággy Lázár indítványára a közgyűlés Vass Mátyást, mint arany érdemjellel kitüntetett s jelenleg nyugalmazott tanítót, ki a „Polgári Kör“ alapító tagjai között szerepel, egyhangulag és nagy lelkesedés mellett a kör tiszteletbeli tagjául választja. Tóth József indítványára pedig a közgyűlés elhatározta, hogy addig is, míg az épület ki nem bővítettik, a kör helyiség mindkét terme fűtessék melyek közül a kisebb mint olvasó és társalgó, a nagyobb pedig mint játszó terem fog a tagok által igénybe vétetni. Ugyancsak az előbbi indítványára a közgyűlés elhatározta, hogy egy billiárd asztalt fog venni, melynek beszerzését egy 3 tagú bizottságra bízta.

— Könyvismertetés Pulykatenyésztés. Irta: Hreblay Emil, állattenyésztési m. kir. felügyelő. Megrendelhető a pénz előleges beküldése mellett a szerzőnél Gödöllőn. Ára bérmentve 2 korona. Hreblay ezen újabb munkája ismét tanujele annak,

hogy a hazai baromfitenyésztés iránti érdeklődés rohamosan fokozódik s a gazdaközönség végre belátta azt, hogy baromfitenyésztéssel csakugyan érdemes foglalkozni. E gazdasági munka válóban időszerű. A kormány a baromfitenyésztésre anynyi gondot fordít, hogy a gazda közönségnek nélkülözhetetlen oly kézikönyv, melyből mindazt megtudhatja a mi jövedelmének nagyobbitását idézheti elő. A külföldön értékesített baromfi termékekért, a múlt évben 60 millió koronát vettünk be, mely összeg legnagyobb részét a kisgazda zsebébe folyt; ez összeg azonban pár év alatt megkészszeresíthető, ha a baromfitenyésztést okszerűen fogjuk üzni s a tenyésztést helyes alapokra fektetve az értékesítési viszonyokat is megismerjük. Hreblay munkája részletesen 31 képben magyarázza mindazt, a mit minden tenyésztőnek tudni kell. Böven foglalkozik a betegségekkel és azok gyógykezelésével is, azonkívül a köztenyésztésre ajánlott fajtákat is ismerteti. E munkát minden baromfi kedvelőnek melegen ajánljunk.

Felelősszerkesztő és kiadótulajdonos.
Weisz Ignác.

N a p t á r a k

1901. évre.

A t. közönség tudomására hozom, miszerint az 1901. évre szóló naptárak megérkeztek és könyvnyomdamban beszerezhetők.

A közönség különös figyelmébe ajánlom heti előjegyzési naptáraimat, melyek eddig is a legnagyobb keresletnek örvendtek.

A „Mindszenti Lap“ előfizetői a naptárakból 5 százalék kedvezményben részesülnek.

Több mint 50 féle naptárból választék és pedig 15., 20., 25., 30., 40. és 60 kr árban.

Tisztelettel

W E I S Z I.
könyvnyomdája.